

Büchlerné Krämer Anna Mária

Ez én vagyok. Apukám Krämer Dezsô, én másfél éves voltam, amikor a szüleim elváltak, és olyan nagy emlékeim nincsenek róla. 1892-ben született Debrecenben, és 1971-ben halt meg. Az édesapja Bécsből jött, osztrák volt. Apukám egy furcsa ember volt. Nagyon értelmes, nagyon jól nevelték fel, rengeteg mindent tanult. Lelkes eszperantista volt. Zongorázott. Jól énekelt. Érettségi után először egy osztrák bankban dolgozott, Pesten. Aztán onnan eljött, hogy miért, azt nem tudom. És akkor két színházban lett gazdasági igazgató, a Belvárosi és a Thália Színházban. Aztán onnan is eljött. Aztán szép lassan elkezdett lefele lépkedni. Gyerekkoromban sok nevelőnőm volt: osztrákok, németek, de az első nevelőnőmet, a Tantikát annyira szerettem, hogy soha nem engedtem el a kezét. Amikor kiment a vécére, akkor odaálltam a vécéajtó elé, és mondtam, hogy Tantilici, Tantilici-lici és addig, amíg ki nem jött, addig mondtam. Annyira szeretett engem, idős volt már, azt mondta, hogy ő addig akar élni, amíg engem először elvisz iskolába. Addig biztos akar

élni. És két héttel előtte meghalt, mielőtt engem iskolába vitt volna. Bélcsavarodást kapott. Zsuzsa, a nővérem is annyira szerette. Minket akkor még otthonról nem engedtek el, ezért amikor meghallottuk, hogy melyik kórházban fekszik, ellógtunk otthonról. Zsuzsa tudta, hogy az a kórház hol van, én akkor még kislány voltam. Elmentünk és kerestük őt. Az egyik nővér azt mondta: nem lehet bemenni hozzá, mert meghalt. Így tudtuk meg, hogy meghalt.